

Tiendedel. Naar endelig Ministeren sagde, at det er en Ting, vi ikke have taget med i Betragtning, nemlig at man maa kræve Sparsommelighed, saa vil jeg dertil sige, at hvis Spørgsmaalet her var om, at det var de unge Folk, som nu efterhaanden skulle sætte Bo, hvem man skal søge at hjælpe til en Jordlod, ja, saa tror jeg ikke, at der skulde være langt mellem os, saa vilde der ikke være noget i Vejen for, at saadanne unge Folk, naar de vidste, at de vilde faa den Begunstigelse, at Staten vilde hjælpe dem til at faa en Jordlod, vilde spare saa mange Penge sammen. Men det er netop det, vi her ved Sagens Begyndelse slet ikke staa over for. Landbokommissionen har jo sagt aldeles bestemt, og det samme synes jeg ogsaa, enhver maa kunne sige sig selv, at den Opgave, vi staa over for nu, er den at skaffe Jord til de mange jordløse Landarbejdere rundt omkring i Landet, som ingen Formue eller saa godt som ingen Formue have, og hvem det vil volde den største Vanskelighed at komme i Besiddelse af en Jordlod selv med de mindre Krav, som stilles til dem efter Folketingets Forslag. Det er i Virkeligheden en helt anden Opgave, vi her have at løse end den at give unge Mennesker, som efterhaanden skulle sætte Bo, Lejlighed til at komme i Besiddelse af en Jordlod.

Bramsen: Den højtærede Landbrugsminister udtalte med Rette, at det fremgik af Betænkningen over Uoverensstemmelserne, at der fra begge Tings Side var vist Imødekommen paa visse Punkter. Den højtærede Landbrugsminister understregede imidlertid ikke, at der fra Folketingets Flertals Side ikke blev vist nogen som helst Imødekommenhed paa det Punkt, som man forud vidste var det afgørende, nemlig med Hensyn til den Sum, som Landarbejderne selv skulde tilvejebringe. Det fremgik allerede af Kommissionens Betænkning, at der var det vanskelige Punkt, det, man skulde se at komme ud over, og det har bekræftet sig under alle Forhandlingerne her i Salen, at det var det Punkt, man maatte passe, at ikke Loven skulde strande paa. Men paa dette Punkt er der — dette maa slaas fast og med Rette slaas fast — fra Folketingets Side ikke vist nogen som helst Imødekommen over for det Standpunkt, som Landstinget har indtaget og indtaget i Overensstemmelse med et betydeligt Antal Medlemmer af Landbokommissionen. At Folketinget ikke har gjort dette, det undrer mig saa meget desto mere, som vi ogsaa ved de forskellige Behandlinger af dette

Lovforslag her i Salen have hørt udtale fra Flertallets Side, at naar vi kom 4 eller 5 Aar hen, kunde man naturligvis meget godt stille den Fordring, at Landarbejderne skulde være i Besiddelse af den Sum, som jeg vil anslaa til 800 Kr. eller mere bestemt $\frac{1}{5}$ af den udfordrede Sum, men at man i Begyndelsen, naar Loven traadte i Kraft, ikke vilde kunne kræve en saadan Sum af ham. Naar nu det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen) og jeg ved 2den Behandling her have stillet Forslag om, at man i det første Aar ikke skulde forlange mere end $\frac{1}{10}$ — altsaa hvad Folketingets Flertal ønsker — men saa lade dette Beløb stige til $\frac{1}{5}$ efter 5 Aars Forløb, saa kan jeg ikke se rettere, end at, hvis Folketinget havde vedtaget dette Ændringsforslag eller stillet det i Fællesudvalget, vilde Følgen deraf være bleven, at Folketinget i Praksis vilde faa sit Ønske opfyldt, medens Landstinget samtidig virkelig maatte sige, at det opstillede Princip var blevet indskrænket saaledes, at vi efter 5 Aars Forløb kom til, at den vedkommende Landarbejder skulde være i Besiddelse af $\frac{1}{5}$ af Ejendommens Værdi, hvilket forskellige Talere fra den anden Side mente var det Maal, man skulde stræbe hen til. Jeg skal derfor ikke bestride, at Flertallets Repræsentanter i Fællesudvalget have gjort deres Bedste for at komme til en Overenskomst; men hvad jeg ikke er ganske paa det rene med, er, at man har været heldig i at finde Former, under hvilke den store Iver for at tilvejebringe denne Lov har kunnet føre til et positivt Resultat, og det viser sig da ogsaa, at Anstregelserne ikke have ført til andet, end at vi ikke faa nogen som helst Lov til Fordel for de Folk, som vi alle ere enige om at ville hjælpe.

Ordføreren (N. Pedersen): Det ærede Medlem sagde nu, at vi vare ikke heldige i at finde Former, og han omtalte samtidig den Form, hvorunder han og en anden æret Rigsdagsmand stillede et Forslag sidste Gang. Jeg skal over for dette sige, at jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem selv er heldig i at finde den rette Form, thi ogsaa det nævnte Forslag var paa Tale i Fællesudvalget, men det var man fra alle Sider fuldstændig enig om var fuldstændig umuligt. Denne Form kunde aldeles ikke bruges. Det afviste Landstinget bestemt og lige straks, saa jeg tror, at heller ikke det ærede Medlem har været heldig med at finde den Form, som kunde tiltale Landstinget. Dernæst skal